

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 8, Nummer 3
Juli-augustus-september 2002
Afgiftekantoor: 8560 Wevelgem 1

België-Belgique
P.B.
8560 Wevelgem 1
3/5721

Aan:

V.u.: E. Debrouwere
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

IN DIT NUMMER:

Voorwoordje vanop vakantie	2
Uit de brieven van Inge	3
Op stage bij Inge	9
Tapori-Pomasqui : een pilootproject ?	13
Praktische informatie	16

Voorwoordje vanop vakantie

Dag allemaal,
vakantie, vakantie, vakantie... : de eerste keer vakantie in Ecuador : "gewoon vakantie". Ik heb er zo naar verlangd... en nu zijn we er met volle teugen van aan het genieten : aan het genieten van "het andere Ecuador". Het is niet te geloven hoe rijk en mooi dat arme en onrechtvaardige land hier is. Maar we hebben tijd gemaakt om echt te genieten van al het mooie hier en ons batterijen weer op te laden. Het was de eerste keer in tien jaar dat ik Saulo hoorde zeggen dat hij aan vakantie toe was... We hebben ons voor eventjes met ons gezinnetje afgesloten van de buitenwereld, wat het werk zelf betreft althans, want in gedachten zijn de mensen zo in ons leven ingegroeid, dat "vakantie" misschien ook wel "tijd om na te denken" en zelfs "om te piekeren" is... Maar in alle geval was er "tijd", en dat op zich al bracht een zalig gevoel... We waren vijf dagen aan zee..., de Stille Oceaan, en deden ook enkele daguitstappen, altijd weer om te genieten van de natuur die hier zo mooi en verscheiden is : Ecuador is een van de eerste landen op de lijst van biodiversiteit : de zee en de Galapagoseilanden met zijn lekkere vis en schaaldieren en reuzenschildpadden, de laagvlakten met rijst en bananen en kokos en palmbomen, de subtropische gebieden met veel water en orchideeën en ananas en papaya en vele soorten vlinders in alle mogelijke kleuren, het hooggebergte van de Andes met zijn vele graangewassen en quinoa en mooi besneeuwde vulkaantoppen en dan nog een stukje Amazonewoud met zijn vele bomen en planten vol geneeskrachtige geheimen... Het is niet mogelijk om zoveel natuurschoon en rijkdom te beschrijven. We vonden een ongelooflijk mooi onge-rept strand, met zand en rotsen en kuil-tjes en greppeltjes vol water en schelpen en krabbekes en zeeëgeltjes... : een paradijs voor ons en de kinderen...

Zoveel moois deed ons ook telkens op-nieuw dezelfde vraag stellen: En waarom moet er dan ook zoveel miserie zijn... Bij leven en dood stonden we ook weer stil... en over de zin van ons bestaan hier op deze wereld... Nooit zullen we het ant-woord weten, zelfs niet de grootste filo-sofen en wijzen... Het enige wat ik na tien jaar leven hier vol overtuiging kan zeg-gen, is dat alle leven, met zijn geluk en verdriet en pijn, zijn zin heeft: het leven van een mooi, jong en levendig kind en ook het leven van een kindje met een handicap en het verdriet en afzien van zijn moeder, ook het leven van iemand die plots heel ziek wordt en veel pijn heeft... Alle leven heeft zijn zin en geeft ons telkens weer een boodschap... We zijn toch zo klein en alles is een groot myste-rie. Het lijkt misschien wel wreed om te zeggen dat pijn en afzien en lijden ook hun zin hebben, maar het leven hier heeft me die overtuiging -en misschien ook wel soelaas- bijgebracht...

Je ziet het: deze dagen waren een tijd van genieten en stilstaan en verwonderd zijn, en ook van nadenken en overpeinzen om dan weer met grote gemoedsrust en opgeladen batterijen erin te vliegen... Want als we dan komen tot de vraag : "En waarom zijn we dan hier op deze we-reld ?", kan ik maar één antwoord geven: om te trachten goed te doen, op de plek waar we zijn, in de omstandigheden waar-in we verkeren en voor de mensen die ons omringen... En dat zullen we verder pro-beren te doen..., een heel leven lang..., met vallen en opstaan, maar telkens op-nieuw...

Vele groeten van ons allemaal, mooi bruin-verbrand en met blinkende ogen...

Saulo, Inge, Sarah, Lieneke en Elisa.

2 september 2002

Uit De Brieven Van Inge (I)

UIT DE BERICHTEN VAN INGE: wel en wee

Maandag 17 juni

Nog een positieve noot, want eigenlijk zijn die er veel meer dan de andere... alleen denken we er niet genoeg aan terug... :

Vorige week hadden we een vergadering met de directeurs en directrices van alle educatieve instellingen uit Pomasqui (kinderdagverblijven, kleuterschooltjes, lagere scholen, middelbaar onderwijs).

Onderwerp: de integratie en begeleiding van zwakbegaafde kinderen en kinderen met een lichte mentale handicap in het gewone onderwijs... (In België noemt dat gon-projecten: Geïntegreerd ONderwijs). Van de 15 uitgenodigden zijn er negen gekomen... De rijkste scholen niet, en dat maakt ons geen zorgen want die hebben ons niet echt nodig, maar ook twee sociale instellingen die wij er graag bij gezien hadden, waren er niet... Nu, het was wel een heel goede startvergadering met veel enthousiasme en wil om samenwerking van beide kanten, Taporì en de scholen... Wij hebben dus het voorstel gedaan dat Taporì een leerkracht zou aantrekken die de kinderen die voor het project bepaald waren, te begeleiden in de verschillende scholen... We kregen veel lof voor het initiatief en eigenlijk ook voor heel Taporì... Ook hier kwam hetzelfde zoals zoveel keren naar voor: het project is al helemaal beschreven in theorie binnen het Ministerie van Onderwijs -en het is ook daadwerkelijk zo want we zijn heel goed geïnformeerd-, maar in de praktijk komt er niets van terecht, want de scholen, die op zich al niet genoeg middelen hebben, worden zelf voor de verantwoordelijkheid gesteld om het te realiseren... Dus, het antwoord... : van onderuit beginnen en laten zien aan het ministerie dat we zelf ook veel kunnen en op de duur meer en meer in de pap te brokken willen hebben... Maar het loopt traag en begint klein...., en

is niet zichtbaar genoeg voor de Belgische coöperatie. Zij zijn zoegezegd de experten die twee jaar nemen om te komen zeggen, voor heel veel geld, hoe wij het hier moeten doen. Maar echt samenwerken, daar hebben ze nog nooit van gehoord en ze weten nog altijd niet dat het veel tijd vraagt en geduld en echt inzet..., zoals Saulootje mij een hart onder de riem stak en zei :Het grote verschil met al die grote meneren is dat gij uw werk doet met hart en ziel... Nu, we zullen er niet weer over beginnen... We waren bezig over de vergadering met de directeurs... We hebben ze met huiswerk voor hun eigen personeel naar huis gestuurd en we hebben afgesproken voor een volgende vergadering begin juli, en ondertussen beginnen wij aan de praktische uitwerking van het project... En nog goed nieuws is dat vanaf morgen een kinesist halftijds begint in Taporì... De kinderen en vooral hun ouders kijken er naar uit, want er zijn er die het echt meer dan nodig hebben... Ik hoop dat het een goeie medewerker wordt.... Hij begint met twee maanden proefcontract en daarna zullen we zien... Misschien toch wel weer een stapke in de goede richting...

Maandag 8 juli

De laatste twee weekends waren niet zo rustig, vandaar ook de vertragingen en ommekeer in het gewone schrijven... Weet je nog dat ik vorige week normaalgezien jurylid moest/mocht gaan spelen op de koninginneverkiezingen van Pomasqui? Ik heb me er wijselijk met een heel diplomatische brief vol lof en eer van af gemaakt maar toch is het die avond en nacht, vorige zaterdag dus, geen rustige nacht geworden. Om 1.00 uur belde een moeder van een meisje van 14, wiens zwangerschapsopvolging ik helemaal gedaan had, dat de weeën begonnen waren en dat ze in een kliniekske in het noorden

Uit De Brieven Van Inge (2)

van Quito waren en dat het meisje graag zou hebben dat ik bij de bevalling was... Ik had het eigenlijk ook wel beloofd, maar het moment kwam echt niet goed uit, want Saulo was gaan optreden met de muziekgroep... Dus Miche, Saulo zijn zus, opgebeld of ze wou komen thuiswachten en ik naar dat kliniekske gereden... Ondertussen had de gynaecologe al beslist dat het toch een keizersnede zou worden omwille van foetaal lijden... en aangezien ze volgens hen geen operatiekledij extra hadden, een leugentje natuurlijk omdat ze niet graag pottekijkers hebben, stond ik daar dan toch te blinken... Nu goed, ik kon toch niet beginnen met kritiek te spuien... en bleef dan maar in compagnie van de ouders wachten... Spoedkeizersnede noemden ze dat... : na twee uur begonnen ze er aan... Maar goed, alles is uiteindelijk toch goed afgelopen...

Waarom vertel ik dat nu allemaal, zult ge wellicht denken? Ewel, dat meisje was verkracht geworden op haar eerste feestje, nadat een "vriendin" van haar "iets" in haar cola gedaan had, een of ander snelwerkend slaapmiddel, rohypnol waarschijnlijk, en na drie en een half maand stelden we vast op de consultatie naar aanleiding van een zware urineweginfectie, dat het kind zwanger was... Ge kunt het u voorstellen wat een consultatie dat was... Aan de reacties van dat meisje te zien, en ook wel haar een beetje kenkende, geloof ik toch wel het verhaal, dat we overigens helemaal hebben moeten reconstrueren... Tijdens de zwangerschap kregen ze vanuit Taporí alle begeleiding. Vooral met de vader moest veel gewerkt worden, want hij was echt in staat om die vent op te sporen en te vermoorden... Nu goed, de vader van dat kindje is dus onbekend..., maar het is goed en wel geboren en heet Emily en weegt 2500 gram. Het moederke, Mayra heet ze, heeft alles wonderwel gedragen en er was zelfs enig geluk te bespeuren toen we allen het kindje mochten zien... Het kind zal inge-

schreven worden als kind van de grootouders, zodanig dat Mayra volgend jaar weer naar het college kan gaan... En dan moet ge nog weten dat ik die Mayra zelf als kind ongeveer acht jaar geleden op de consultatie had. Hoe het allemaal kan verkeren hé...

De vraag naar abortus wordt zo dikwijls gesteld op de consultatie..., maar na een diepgaand gesprek, zonder mensen te dwingen een bepaalde beslissing te nemen, zetten toch maar weinigen de stap...Ik leer in Taporí toch echt wel veel... over het leven... : dat elk leven op zich zoveel waard is.

Voor het moment zijn we het weer allemaal opnieuw aan het beleven met de mama van een mongooltje dat nu twee maanden oud is... Ik moet telkens weer denken aan wat ik vroeger eens schreef in een brief voor de Vogel van Papier... : Het is een lange weg die we moeten gaan... maar met jouw hand in de mijne...

Ge moet niet denken dat ik in een melancholische bui zit hoor... Ik schrijf gewoon wat er hier allemaal gebeurt... En gisteren was het weer zo'n dag om te beschrijven... : de plechtige communie van Otilia... : Ik heb zo dikwijls gedacht bij mezelf... : Papa en mama zouden hier ook eens moeten zijn... Het is echt niet te beschrijven... : Warm en koud word je er tegelijkertijd van, vol tegenstrijdige gevoelens : meter zijn van Otilia en het echt wel menen en ook goed voor hebben met haar en tegelijkertijd ook er zo mee inzitten dat het met haar verkeerd zou lopen. Otilia die haar plechtige communie doet, toch wel overtuigd en bewust van wat ze aan het doen was en tegelijkertijd een groot circus in de kerk en dan het feest bij haar thuis... : mensen die echt niet genoeg te eten hebben, een rovershol vol geweld, en toch een reuzegrote kom met veertig liter kippensoep... en daarna aardappelen met varkensvlees..., in kapotte borden, en zoveel kinderen met dikke buikskes,... niet van de weldaad, maar van de wormen... en

Uit De Brieven Van Inge (3)

Otilia in een mooi zalmkleurig feestkleed, of wat ze hier toch mooi vinden..., maar de muren van het huisje zijn morezwart en er zijn gaten in het dak zodat het er binnenwaait en regent... en dan de vader en de moeder..., menskes, klein en gebogen van hard labeur in de zandgroeves in el Comun, maar dankbaar omdat ik ook graag hun eten at en ook een glazeke aanvaardde... Ik voelde me zo klein... en had gelukkig Felicita bij mij.

Ik probeer zoveel mogelijk thuis en werk van mekaar te scheiden... en van wantrouwen of misbruik van die mensen, daar heb ik geen schrik van, want wat het meest ongelooflijke van al is, is dat "ik" meter mag zijn van hen, ik, die eigenlijk niets met hen te maken heb en hen ook nooit uit materiële problemen geholpen heb, maar hen wel elke keer als ze naar de consultatie komen, om welke reden dan ook, echt vriendelijk en welgemeend gelijkwaardig behandel,... Felicita was er zelf ook van onder de indruk... Misschien is het omdat ik hen op elke vergadering over Taporì, of op de 17de oktober of de 15de mei, uitnodig en hen doe meedenken en meezingen en meevieren... Misschien is het gewoon omdat ik hen laat meetellen,

gelijk als gelijk wie anders... Ik heb ook telkens mijn eigen grenzen gesteld, zoals gisteren bijvoorbeeld toen na het eten de drankflessen bovengehaald werden... : zogezegd moogt ge dan niet weggaan en moogt ge zeker niets weigeren..., maar toen dat moment aanbrak ben ik rechtgestaan en heb ik vriendelijk goeiedag gezegd aan iedereen, en er was geen probleem... : ze mochten voortdoen met feestvieren op hun manier... en ik mocht naar huis gaan... Het was een mooie ervaring... maar zo zijn we weer weinig thuisgeweest dit weekend...

Deze week zat ook vol met vergaderingen: maandagavond maandelijkse vergadering van de v.z.w., dan donderdagnamiddag personeelsvergadering van Taporì en vrijdagvoormiddag een tweede overlegvergadering met de scholen van Pomasqui over het project "geïntegreerd onderwijs voor kinderen met een handicap"... Ge zoudt u afvragen of ik nog patiënten zie..., en ge moogt gerust zijn dat het antwoord zeker positief is...

Woensdag 24 juli

..., nog iets dat de moeite is om te lezen :
Hebben jullie in het tijdschrift Esmeral-

Een Zalmforel op vakantie

IMF DOET MOEILIK OVER OLIEGELD VOOR ONDERWIJS

door Lucas Kintto (IPS)

Het Internationaal Muntfonds (IMF) wil dat Ecuador een wettelijke bepaling schrapt waardoor tien procent van de toekomstige inkomsten uit de nieuwe oliepijplijn (OCP) verplicht naar onderwijs en gezondheidszorg zou gaan. Het IMF eist dat Ecuador alle opbrengsten van de OCP (Oleoducto de Crudos Pesados) bestemt voor de schuldaflossingen en houdt zolang de goedkeuring tegen van een nieuwe lening van 240 miljoen dollar.

De nog niet afgewerkte en fel omstreden OCP zal ruwe olie vervoeren van de olievelden in het Ecuadoraanse Amazonegebied naar de haven van Esmeraldas aan de Stille Oceaan. Op 22 mei keurde het Ecuadoraanse parlement een wet goed die de toekomstige deviezenopbrengsten van de pijplijn verdeelt. 70 procent wordt bestemd voor de afbetaling van de torenhoge buitenlandse schuld en het wegwerken van de bedragen die de Ecuadoraanse overheid nog in het krijt staat bij het Instituut voor Sociale Zekerheid. 20 procent zal terechtkomen in een fonds waarmee het land zich wil wapenen tegen toekomstige dalingen van de olieprijs, en 10 procent wordt geïnvesteerd in onderwijs en gezondheidszorg. De regering van president Noboa had het parlement een ontwerp voorgelegd waarin sprake was van een 80/20-verdeling tussen de eerste twee posten, maar een meerderheid van de parlementsleden besloot een sociale component in te bouwen.

De Ecuadoraanse minister van Economie en Financiën, Carlos Julio Emanuel, onderhandelde eind mei in Washington met het IMF, en hij bevestigde dat de reservering van 10 procent voor sociale uitgaven het voornaamste struikelblok vormt voor het IMF om in te stemmen met een nieuwe lening van 240 miljoen dollar voor het hulpbehoevende land. Volgens Emanuel zal president Noboa proberen terug te keren naar zijn aanvankelijke wetsontwerp, maar daarvoor lijkt in elk geval een nieuwe stemming nodig in het parlement.

Zelfs de huidige wet die de verdeling van de opbrengsten van de OCP-pijplijn regelt, is voor de buitenlandse schuldeisers veel voordeliger dan de algemene regeling die geldt voor de inkomsten die Ecuador uit de export van olie puurt. Die deviezen komen gewoon terecht in de algemene begroting, en daarvan gaat 40 procent naar schuldafbetalingen.

Ecuador staat voor 16 miljard dollar in het krijt in het buitenland. Door een politiek van besparingen en versnelde afbetalingen wil Ecuador dat percentage in tien jaar tijd terugbrengen tot 40 procent. Kwatongen zeggen dat speciale regelingen, als de wet die 80 of 70 procent van de opbrengsten van de OCP-pijplijn voorbestemt voor de afbetaling van buitenlandse schulden, er komen onder druk van rijke Ecuadoranen die op de internationale "tweedehands markt" tegen bodemprijzen Ecuadoraanse

schuldbewijzen hebben aangekocht. Door de nieuwe gegarandeerde stroom van overheidsgeld naar de buitenlandse schuldeisers, is de waarde van die schuldbewijzen op korte tijd weer verveelvoudigd. De OCP-pijplijn wordt gebouwd door een consortium waarin zes bedrijven participeren: het Canadese Alberta Energy, Kerr McGee en Occidental Petroleum uit de VS, het Italiaanse Agip Oil (zie ook blz. 7), het Spaans-Argentijnse Repsol-YPF en het Argentijnse Techint. De pijplijn wordt 600 kilometer lang en zou volgend jaar in gebruik moeten worden genomen. We hebben er in de vorige nummers al herhaaldelijk op gewezen dat inheemse gemeenschappen, nationale en internationale milieubewegingen vrezen dat de OCP, door eventuele lekken in een land dat gevoelig is voor aardbevingen, onverantwoord veel milieuschade kan aanrichten in het Amazonewoud en andere ecosystemen, zoals in het nevelwoud van Mindo.

Nog andere eisen voor stand by akkoord

Het IMF heeft nog andere meningsverschillen met Ecuador, vooreerst een stand by akkoord te ondertekenen. Dit akkoord is nodig om een nieuw krediet van 240 miljoen dollar te krijgen van het IMF, hetgeen ook de deur openzet voor 280 miljoen dollar kredieten van andere internationale instellingen.

Begin mei kwam een IMF-delegatie, o.l.v. Bob Traa, voor de zoveelste keer naar Ecuador. Het IMF eist: een verder afslanken van het personeel in de openbare sector, het versneld doorzetten van het privatiseringsproces, de aanpassing (verhoging) van de prijzen die de regering blokkeerde na massale volksprotesten, meer nadruk op de competitiviteit en verbetering van de productiviteit, de liquidatie van de Filanbanco vóór 30 juni. Een woordvoerder van het IMF verklaarde dat het IMF zich ook ongerust maakt over het feit dat de regering van plan is in te gaan op de eisen van openbare ambtenaren om de salarissen te verhogen.

Herinneren we er aan dat de afbetaling van de schuldenlast van Ecuador eind 2001 maar liefst 78,8% bedroeg van het BIP. Dat wil zeggen dat 78,8% van al wat in het land geproduceerd wordt naar de afbetaling van de schulden gaat. In 2002 raamt men het op 69,9%.

- Daar komt de IMF-zending.
- Laat ons een Derdewereldgezicht opzetten.

Uit De Brieven Van Inge (4)

das van juli op bladzijde 10 het artikel over de besteding van de winsten die zouden gemaakt worden ivm de petroleumexploitatie... Ewel, als ge het niet gelezen hebt, dan moet ge dat zeker doen..., en misschien moet het ook in de volgende Vogel komen...

In Tapori zelf zijn we weer een daadwerkelijke stap vooruit en de volgende aan het voorbereiden:

De daadwerkelijke stap vooruit is het feit dat we sinds twee weken nu ook een kinesist in onze equipe hebben, die half-tijds met de kinderen met een handicap werkt. Hij heeft veel ervaring en zo te zien heeft hij ook veel goesting om te werken. Laat ons hopen dat het een goede aanwinst blijft... De stap die we aan het voorbereiden zijn is het werken met alle scholen en kinderdagverblijven van Pomasqui om de integratie, nu met een modewoord "inclusie" genaamd, van kinderen met een handicap in het gewone onderwijs waar te maken... In België noemt dat zoiets als GON-projecten, Geïntegreerd ONderwijs. Daarbij zou een speciaal opgeleid en gemotiveerde leerkracht, onder contract met Tapori, twee of drie of vier uur per week elk kind dat ingeschreven is in dat programma, begeleiden in de gewone klas en ook steun en tips geven aan de leerkracht die gans de week in die klas staat. Het gaat dus wel degelijk om kinderen die leermoeilijkheden hebben of zelfs een mentale achterstand door een of andere handicap of syndroom of ziekte, en niet om kinderen die door sociale omstandigheden leermoeilijkheden hebben. Die laatste kinderen kunnen naar Franklin blijven komen, onze psycholoog, samen met hun familie voor begeleiding. We hadden omtrent dat GON-programma reeds een eerste vergadering met de directeurs van alle scholen en het was

een waar succes met ongelooflijk veel interesse... Het deed deugd om te zien dat er nog mensen zijn die willen dat de situatie vooruit gaat en vooral verbetert...

Donderdag 1 augustus

Vorige week hadden we ook nog twee goeie vergaderingen in Tapori: de ene was de maandelijkse personeelsvergadering en de andere de trimestriële interdisciplinaire vergadering met al het personeel dat met de kindjes met een handicap werkt. Het waren twee goeie en nuttige vergaderingen waar iedereen toch goed zijn werk naar voor brengt en verder planning uitspreekt. De interdisciplinaire vergadering ging vooral over het integratieproject dat we nu toch echt aan het concretiseren. We maakten de lijst op van de kinderen met een handicap of met borderline mentale achterstand die toch volgend schooljaar zouden kunnen geïntegreerd worden in het gewoon onderwijs, maar dan wel in de scholen die zich voor dat project opengesteld hebben. De lijst van kinderen werd lang en nu zijn we de extra leerkracht aan het zoeken die de kinderen en ook de lerares in hun gewone klaslokaal, gedurende enkele uren per week zou begeleiden. En er komen nog steeds weer nieuwe kinderen naar voren. Dinsdag nog waren het er nog twee: de ene jongen die ondertussen al tien jaar oud is, heeft nu voor de derde keer het eerste leerjaar gevolgd en nog mag hij niet overgaan. Hij is schijnbaar een normaal gezond kind, dat echter door de juffrouw uitgescholden wordt voor stommerik en stotteraar of luiaard...: er moet toch zeker meer aan de hand zijn... En ge kunt niet geloven hoe dankbaar de ouders zijn van al die kinderen die voor dat project op de lijst staan, omdat ze bijna niet kunnen geloven dat we

Uit De Brieven Van Inge (5)

echt iets voor die kinderen gaan proberen te doen om hen vooruit helpen... Dus, twee goeie vergaderingen met goeie verslagen en goeie perspectieven: dat doet deugd en geeft courage...

En daarna, na de interdisciplinaire vergadering van vrijdag, die van 9.00 uur tot 13.30 uur geduurd had..., -ik was al alles klaar aan het maken om naar huis te gaan. - een verrassing!

Alle mensen van Tabori hadden zonder dat ik er maar iets van wist, een feestje in mekaar gestoken voor mijn verjaardag... en we hebben lekker gegeten en goed gedanst. Ik was blij verrast en er ook een beetje van aangedaan want ik had zoiets helemaal niet verwacht... Felicita was de aanstoker geweest, want zij alleen wist wanneer het mijn verjaardag was... En ze was ook blij dat het allemaal goed gelukt was...

En zaterdag was het dan de verjaardag van Sarah... : ik kan geen taart meer zien voor het moment, en spreek mij alleszins niet aan om er zelf nog een te maken. Woensdagavond bakte ik een grote gevulde appeltaart die Sarah donderdag zou meenemen naar het kinderdagverblijf. Vrijdag zelf was er dus de taartenslag bij mijn verjaardag en vrijdagavond bereidde

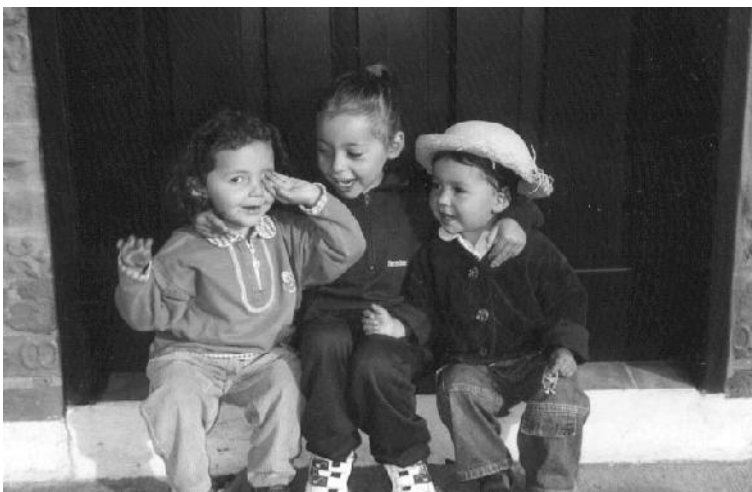
ik al de brokkeldeeg voor twee fijne taarten met banketbakkersroom en fruit en spiegelgelei van de boerenbond, en dan zaterdagmorgen een grote tiramisu... Gepeinst voorzeker: hoeveel volk was daar wel... : Ewel, niet zoveel, maar allemaal grote snoepers die graag hun buikske vol eten... En het was allemaal op en het was nog lekker ook...Ik zou nog bakker kunnen worden ook als het nodig is....

Dinsdag 3 september

Voor jullie zit de eerste schooldag erop... en voor ons begon de tweede helft van de vakantie. Normaalgezien doen we geen grote uitstappen meer, maar zal ik me meer thuis bezig houden...

Vandaag heb ik gordijnen gewassen en gestreken en weer opgehangen, toch een heel werkske, en zo dacht ik dikwijls aan ons moeder die hier twee jaar geleden gordijnen zat te stikken. Ze zijn toch piekfijn in orde hè.

Verder probeer ik datgene van de tuin dat al aangelegd is, te onderhouden: het is mooi aan het worden. Ik heb vorig jaar van een patiëntje een plantje met trostomaatjes gekregen, en we dachten eerst dat het doodgegaan was, maar blijkbaar bleef er nog een zaadje over en is het opnieuw gegroeid. Elke dag kan ik enkele kleine rode tomaatjes trekken, en enkele eieren uit het kippenhok halen... En aan de boomkes beneden beginnen er al citroenen en appeltjes te groeien... Laat ons hopen dat de burens en andere liefhebbers nog een en ander voor ons overlaten... Aan de rand van het gras groeit volop een klimplantje dat "Suzanne met de mooie ogen" heet, met fel oranje bloemkes met een zwart hartje, en daarvoor groeien grote blauwe bloemen... Ge ziet het, eens thuis mogen zijn doet ook deugd en ik geniet ervan.

Sarah, Lieneke en Elisa

Op stage bij Inge

Inès Deschrijver studeert Orthopedagogie in Gent en in het kader van die studies liep ze vorig schooljaar twee maanden stage bij Inge in Pomasqui.

Indrukken, die nu eens van een ander komen, zijn ook waardevol, dus.....

Haar stageverslag gaf ze de titel: "**Waar een glimlach zoveel mooier is**" en hieruit mochten we enkele gegevens plukken.

"Om het inleven in mijn 'stagewereld' te vergemakkelijken wil ik over een ontmoeting vertellen die mij aangegrepen heeft en die een beeld schetst van de problematiek waarmee ik geconfronteerd werd. Armoede is niet zomaar 'geen geld' hebben. Armoede is zoveel méér dan 'arm' zijn, honger hebben, 'lompen' dragen. Armoede is geen vrije tijd hebben, geen mogelijkheden om je kind te stimuleren, het weinige schoolgerief dat noodzakelijk is niet kunnen schenken aan je kind. Het is vuile kleren dragen omdat de zeep te duur is; het is niet welkom zijn wegens toch 'niets aan je te verdienen'; het is hard werken voor de basisbehoeften. Armoede is je kind veel ontzeggen, want wat het allemaal ziet, kan het niet hebben, zelfs niet klein beetje. Het is een uitzichtloosheid want er is geen geld om te sparen voor een 'betere toekomst.

Het is geen geld hebben om een dokter te consulteren als je ziek bent, waardoor een hartafwijking niet gemerkt wordt en je zwaar lichamelijk werk blijft verrichten zodat je op dertigjarige leeftijd sterft aan een hartkwaal die 'te genezen' was en waarbij een man en drie kinderen achtergelaten wordt. Dit overkwam de familie van Fabricio.

Die eerste ontmoeting met Fabricio was een memorabel moment die mijn hele stage en verblijf getekend heeft. Zijn helm was gebroken en samen met Inge bracht ik hem een nieuwe. 'We bestegen de helling tussen kleine, stoffige huisjes waar spelende kinderen ons toelachten. Toch hing daar een dofheid. De kinderen wezen ons het huis aan bij de vraag waar Fabricio nu was. Achter een venster, verstevigd met tralies, stond Fabricio met zijn broers van 10 en 3 jaar. De moeder is er niet meer en vader

moet werken van 3 of 4 uur 's ochtends tot 19u 's avonds om het gezin te kunnen onderhouden. De kinderen worden nu opgevangen door de grootmoeder. Zij was kruiden gaan zoeken en de kinderen werden tijdens haar afwezigheid voor hun veiligheid opgesloten in het huis. Inge liep naar het raam en riep me. Ik naderde het venster en ik zag daar een jongetje, met een klein hoofdje, en daarop een knots van een helm en een oog dat drie maal de grootte had van een normaal oog. Maar die glimlach...en het uitstrekken van zijn armpjes door de tralies om me te kunnen omarmen, om me welkom te heten. Die lach waar er enkele tanden ontbraken omdat hij in de fase tussen melk en koffie zit. Die glimlach is van Fabricio. Dat is Fabricio en zo zal ik mij Fabricio blijven herinneren: de jongen met de lach, een echte lach, ondanks ..."

Doelstellingen en voorbereiding

"Als je niet weet naar welke je haven je vaart, heb je nooit gunstige wind."

Anoniem

Mijn verwachtingen waren dubbelzijdig. Enerzijds had ik totaal geen verwachtingen, vond ik alles mysterieus en dacht ik dat alles zo overweldigend zou zijn dat ik naar adem zou moeten snakken. Anderzijds waren mijn verwachtingen hoog gespannen en wou ik zoveel mogelijk doen. Ik wou concreet werken, meehelpen aan het opbouwen van een betere leefwereld. En dit niet vanuit het denkbeeld dat de 'grote blanke man' de 'arme zwartjes' eens zal helpen en tonen hoe het moet. Wat ik belangrijk vond, was dat ik persoonlijk contact met de mensen zou heb-

Op stage bij Inge

ben. Dat ik de mensen zou leren kennen vanuit de ontmoeting en niet vanuit dossiers of vanuit verhalen uit derde hand. Ik wou de mensen zelf ontmoeten, hopen dat er uit die ontmoeting iets vruchtbaars ont-springt voor beiden; hopen dat onze cultu-ren en kennis kunnen samensmelten om zo een rijker geheel te vormen.

Ik wou ook persoonlijk groeien. Mijn visie over 'normaal' en 'juist' open trekken en me doen inzien dat de wereld wat groter is dan het beschermd leventje dat ik nu leid. Ik wilde ook even niet vertoeven in die luxueu-ze wereld, maar eerbied en respect vinden in het alledaagse. Vaak merk ik dat het al-ledaagse zo gewoon is geworden. Ik sta er niet meer bij stil dat dit niet voor iedereen zo is. Het wonderlijke in het alledaagse wou ik daar opnieuw ontdekken. Ik wou de con-frontatie aangaan. De confrontatie met de ander, maar ook met mezelf. Ik leefde voor twee maanden bij een gezin wat betekent dat er aanpassing vereist is van de twee kanten. We kenden elkaar op voorhand niet, dus dat kon tegenvallen, maar ook meeval-len. Het leek me een uitdaging om twee maanden bij een gezin te vertoeven en mijn 'gewone' leventje even aan de kapstok te hangen.

Inge, mijn stagebegeleidster, had ook ver-wachtingen naar mij toe. Deze verwachtingen schreef ze neer in de Vogel van Papier: "Het wordt een hele mooie ervaring voor beide kanten denk ik: voor haar om op een natuurlijke wijze ondergedompeld te wor-den in een wereld vol verschillen, miserie, armoede en sociale onrechtvaardigheid, maar met zoveel mensen vol moed en moge-lijkheden.., en voor ons omdat ze een bre-dere en vooral nieuwere kijk op personen met een handicap en de organisatie van de gehandicaptenzorg kan aanbrengen, niet alleen in theorie, maar echt getoetst aan en toegepast op de realiteit hier."

Voorbereiding

Als voorbereiding om deze doelstellingen zo

goed mogelijk te bereiken ondernam ik volgende initiatieven.

Allereerst volgde ik een cursus Spaans om het contact met de mensen zo vlot mogelijk te laten verlopen.

Daarnaast heb ik veel lectuur doorgeno-men over het land, zijn politieke achter-grond, de sociale situatie, culturele ge-bruiken, ... Ik vond dit belangrijk omdat het een 'vreemde' cultuur is en ik toch wel een 'bad' wou nemen in de plaatselijke mentaliteit, me wou inwerken in de ge-meenschap,

Daarbij aanvullend bracht ik een bezoek aan het Ecuador-centrum te Gent waar ik terecht kon met mijn vragen. Daarnaast heb ik de ATD-Vierde Wereld Beweging opgezocht. Deze mensen boden me infor-matie aan omtrent hun gedachtegoed. Inge had mij deze organisatie aangewe-zen zodat ik de filosofie van het project leerde kennen. Ik verdiepte me in hun ideeëngoed en dit bracht me andere in-zichten bij over de armoedeproblematiek die zowel in Ecuador als in België me hiel-pen bij het creëren van mijn visie. Omdat Inge de inclusiegedachte een interessan-te invalshoek vond om te werken met per-sonen met een handicap, deed ik opzoe-kingwerk hieromtrent en verheugde haar met een stapeltje lectuur.

(met die bagage en ingesteldheid vloog Inès de Oceaan over en kon vlug de duik nemen in het bad van Ecuador)

Ideeëngoed

In het Taponi-project is het doen en denken gebaseerd op de filosofie van A.T.D.-VierdeWereld waar Tapon de afdeling voor de kinderen is:

-het geloven in de eigen mogelijkheden en talenten van de mensen zelf

-solidariteit

-steeds voorrang geven aan de meest

gemarginaliseerde mensen

Op stage bij Inge

-paternalisme en caritas zijn alleen nodig in uiterste omstandigheden

Acties worden steeds ondernomen in samenspraak met de mensen zelf, binnen een sfeer van gelijkwaardigheid, waardering, respect en geloof in hun eigen kunnen.

De vzw vormt daarbij een steunpunt en organisatiekanaal.

Doelstellingen

In de eerste plaats komen de meest marginale en kansarme mensen die in Pomasqui wonen aan bod, maar de activiteiten staan open voor iedereen die hulp komt vragen. Daar Tapori-Pomasqui reeds in zeven jaar een geloofwaardige, constante en rechtvaardige structuur heeft weten uit te bouwen, merkt men dat de bevolking ook als signaalgever functioneert. Ook door mond-aan-mond reclame wordt een groot publiek bereikt.

De acties van Tapori-Pomasqui willen op een georganiseerde manier steunpunten en ontwikkelingskansen aanbieden voor de problemen die door de families zelf aangebracht en veroorzaakt door de ernstige sociale, economische en politieke crisis waar het land zich in bevindt.

De specifieke doelstelling kan men omschrijven als een kwaliteitsverbetering van de gezondheid, de opvoeding en de interne familiale economie van de meest kansarme families van Pomasqui, door hen gelijke kansen te bieden als aan andere mensen. Daarbij wordt een individueel probleem gebruikt als uitgangspunt om een globale probleemsituatie aan te pakken.

Mijn werk~ en leerervaringen

"...Maar dan heb je hun ogen niet echt gezien, hun blik niet echt verstaan, laat staan dat je in hun manier van kijken hun dromen hebt gelezen. Want altijd opnieuw "baren

zij opzien" als wij dieper willen zien, al die mensen." (Karel Staes)

Tijdens mijn stage leerde ik kennis maken met alle deelaspecten van Tapori. Maar daar ik slechts intensief werkte in enkele onderdelen van Tapori, zal ik deze wat meer uitschrijven en mijn plaats erin verduidelijken.

Bij de Medische consultatie

Tijdens mijn introductieweek volgde ik de medische consultaties. Het werd een algemene inleiding op de sociale problematiek van de mensen in Pomasqui, want de consultatie is nooit louter medisch: ze omvat de hele persoon.

Inge neemt de hele persoon in ogen-schouw, vraagt waarom iemand er vermoeid uitzit, waarom een kind neergeslagen kijkt, hoe de mensen het stellen.... Als dokter werkt zij hier als eerste lijnsdienst die de mensen eventueel doorverwijst. Felicita, de verpleegster, begeleidt hen daarbij om de weg te vinden door het kluwen van de hulpverlening. Het was ook een introductie voor mijn Spaans, want het bleek dat mijn basiscursus Spaans ontoereikend was om me te behelpen. De enige mogelijkheid om dit obstakel te overwinnen was om heel veel met de mensen in contact te komen.

Wat wij vooral bijblijft van deze observaties is de warm-menselijke houding van Inge in het omgaan met de patiënten. Ze is medelevend, straalt warmte uit, neemt tijd voor hen, legt de zaken op een verstaanbare manier uit. Ze heeft oog voor zowel de volwassenen als voor de kinderen en uit de reacties blijkt dat ook de mensen op haar ingesteld zijn.

Inge is er arts, in hoofdzaak voor de vrouwen en de kinderen. Haar activiteiten bestaan vooral uit het opvolgen van zwangerschappen, controle van baby's, vaccinaties, kinderziektes, vrouwelijke problemen, familieplanning, ... Samen met Felicita, de verpleegster, vormt ze een goed

Op stage bij Inge

draaiend team waarbij ze gemiddeld 17 tot 25 patiënten per dag kunnen helpen. 's Ochtends wordt er een lijst opgemaakt en zo weten ze aan de hand van de plaats op de lijst wanneer ze kunnen komen. Soms is de rij wachtenden zo lang dat enkelen pas de volgende dag kunnen ontvangen worden. Eer de mensen naar de consultatie komen, moeten ze in de keuken een ticket kopen ter waarde van ongeveer 1 € :daarvoor krijgen ze dan een gezonde snack ('empanada') en een glas vers fruitsap krijgen. En met dat ticket kunnen ze dan bij Inge terecht. Daarnaast brengen ze ook oud papier mee waarvoor Taporí een vergoeding krijgt bij de recyclage. Deze methode werd bedacht omdat dit slechts een kleine financiële inspanning van de mensen vraagt. Mensen die dit echter niet kunnen betalen, kunnen gratis op consultatie komen. Daarnaast beschikt de medische dienst over een fonds waarbij mensen financieel bijgestaan worden indien er een grote medische ingreep moet gebeuren (denken we aan een operatie, een bril aankopen), De mensen kunnen dan een lening aangaan (geheel of gedeeltelijk) en in de mate van het mogelijke afbetalen op lange termijn. De minder goedgeede mensen kunnen er zelfs goedkopere medicatie kopen.

Inge heeft speciale aandacht voor zwangere vrouwen daar in het verleden al teveel gebleken is dat vele handicaps (door bvb. hersenverlamming) of een slechte gezondheidstoestand (bvb. hartafwijkingen) bij kinderen hadden kunnen vermeden worden als er voldoende aandacht werd geschonken aan het opvolgen van de zwangerschap en de neonatus.

Ze wil ook een verbetering van de situatie van kinderen met een handicap. Om de kinderen beter te kunnen opvolgen, maakt ze momenteel gebruik van een vragenlijst die ze ter beschikking kreeg bij het Dominiek Savio-instituut te Gits en vertaald heeft naar de Pomasqui-realiteit. Deze lijst bevat gegevens omtrent het medisch, sociale, familiale, de medicatie, de voorgeschiede-

nis... Ze vond het vooral verrijkend om de mening van de moeder en de vader te bevragen en om ook de beleving van het kind zelf mee op te nemen.

Opmerkelijk is ook dat Inge alle gegevens over de patiënten statistisch bijhoudt ook de. aanmeldingsklachten en de resultaten van de controles van baby's, om eventuele veranderingen in aanmeldingsklachten ea. op te kunnen sporen.

Maar Inge was voor mij meer dan de arts en de coördinator van het centrum. Zij introduceerde me in de gebruiken van het land, zij was er steeds om uitleg te geven of iets te herhalen dat ik niet verstond. Zij bracht me in contact met mensen met een onbeschrijfelijke wilskracht en doorzettingsvermogen, ondanks de intrieste levensomstandigheden. Dankzij haar heb ik heel wat meer uit mijn stage kunnen halen. Zij was mijn mentor, maar tevens ook mijn vriendin. Ze nam me overal mee op sleeptouw naar laboratoria, bij huisbezoeken, bij het binnenwippen op de Belgische ambassade, bij haar "ronde van Quito".....

Samen brachten we ook huisbezoek bij Gonzales, een lieve jongen met een zeldzame, ernstige huidinfectie waarbij zijn gezicht reeds misvormd is, zijn lichaam in uitslag is en waarbij de microben reeds een deel van de huid van zijn hand hadden weggevreten. Ook kwamen we bij een vrouw die reeds een kind had laten sterven en waar bleek dat haar tweede kind ernstig verwaarloosd werd. We vonden het kind in een kast onder het kookfornuis van haar eetstandje op de overdekte markt van Quito. Het kind is ondervoed en heeft een te kleine hoofdomtrek wat wijst op een geringe hersenontwikkeling. Het waren ervaringen waarbij ik kennis kon maken met het 'verborgen' leven van mensen.

(wordt vervolgd)

Tapori-Pomasqui: een pilootproject ?

De "MAESTRIA EN SALUD PUBLICA" (postgraduaat in de volksgezondheid): een stap die Inge wil zetten ter ondersteuning van haar werk in de toekomst

Met vallen en opstaan en ook heel langzaam wordt in Ecuador werk gemaakt van een hervormen, hopelijk verbeteren, van de gezondheidszorg.

In Ecuador nemen sommige instanties ook zelf initiatieven.

Zo werd een *Instituto de Salud Pública* (ISP, Instituut voor Volksgezondheid) opgericht, een dynamisch en open instituut dat een antwoord vormt op de hervorming van de gezondheidssector en de modernisering van de staat. Het ISP is ontstaan uit een akkoord tussen het Antwerpse Instituut voor Tropische Geneeskunde en de Pontificia Universidad Católica del Ecuador, de Katholieke Universiteit van Quito.

Het ISP biedt van uit die hoek "aan artsen die betrokken zijn bij de volksgezondheid en die de gezondheidsdiensten van hun land

mee helpen besturen" een **Maestria en Salud Publica** aan, een postgraduaat (Master in Public Health) met internationaal karakter dat dieper ingaat op ideeën, methodes en materiaal waarmee problemen op het gebied van gezondheid en beleid binnen de gezondheidssector kunnen worden bestudeerd.

Inge wil op dit gegeven inspelen om een stap verder te zetten met haar werk: een stap naar nog meer diepgang en ook een mogelijke stap naar verdere, meer geografisch gespreide werking.

In 2002 komt binnen Tapori Pomasqui een overdracht van de verantwoordelijkheden naar de plaatselijke mensen: zij moeten de organisatie zelf proberen te runnen. Momenteel neemt Alicia Gonzales, die rechten studeerde aan de Universiteit in Quito, die verantwoordelijkheid op zich. Inge wil er op termijn alleen nog en heel graag als dokter blijven functioneren omdat ze ervan overtuigd is dat een werk binnen de organisatie van de gezondheidszorg niet los kan staan van het basiswerk als dokter.

De inhoud en de doelstelling van de studies

De **algemene doelstelling** van de Masteropleiding is de vorming van hooggekwalificeerde medewerkers, die gezondheidsdiensten en -systemen én een gezondheidspolitiek kunnen bedenken en ook hun ideeën in de praktijk kunnen omzetten, zonder dat ze daarbij bepaalde zekerheden, waarden en beschikbare middelen verwaarlozen. In hun opdracht moeten deze medewerkers rekening houden met de inzet van alle andere betrokkenen en mogen ze de sociale werkelijkheid van hun land niet uit het oog verliezen

Het **programma**, waarin de gezondheidssys-

temen centraal staan, werd opgebouwd rond vijf assen dankzij dewelke kan aangeleerd worden welke ideeën en methodes nodig zijn voor de invoering en het beleid van een geïntegreerd en integraal gezondheidssysteem (zie diagram).

→ *Organización y Gerencia de Sistemas de Salud* ; *OGSS* (Organisatie en beleid van gezondheidssystemen) - Hierin worden de organisatiemodellen voor de gezondheidsdiensten en -systemen besproken. Er wordt ingegaan op de structuur en werking van een toegankelijke, totale, continue en doordachte gezondheidsdienst met participatie van de bevolking. Dit betekent dat gesproken wordt over

Tapori-Pomasqui: een pilootproject ?

basisactiviteiten, logistieke ondersteuning, betrokkenheid van de bevolking, informatiekanalen, werking van het systeem en de gevolgen van de dienst voor de gezondheidspolitiek.

→ *Métodos de Análisis de Problemas de Salud ; MAPS* (Methodes om gezondheidsproblemen te analyseren) - Hier worden de methodes aangebracht om studies wetenschappelijk te onderbouwen en om programma's en activiteiten rond genezing, preventie en betere gezondheid te plannen en te evalueren.

→ *Herramientas para la Toma de Decisiones en gestión y práctica médica ; HTD* (Sleutels om beslissingen te nemen bij het beleid en de werking van een gezondheidsdienst) - In dit derde deel worden de methodes en technieken uitgelegd die kunnen leiden tot juiste beslissingen zowel bij de planning en het beheer van gezondheidsdiensten als in ziekenhuizen, met inbegrip van de methodologie bij het onderzoek naar gezondheidssystemen.

→ *Disciplinas Esenciales para el Análisis de Contextos ; DEAC* (Elementaire kennis bij de analyse van de contexten) - Dankzij deze as komen de fundamentele aspecten aan bod die nodig zijn om te analyseren hoe de gezondheidsdienst werkt binnen een zo ruim mogelijke context, dus binnen het kader van epidemiologie, demografie, sociologie, antropologie, cultuur, bio-ethiek, economie, politiek en wet.

→ *Destrezas de comunicación y liderazgo ; DCL* (Communicatieve vaardigheden en vaardigheden voor een goed leiderschap) - In het laatste deel worden de vaardigheden aangeleerd die de gezondheidswerker nodig heeft om vlotter om te gaan met anderen

(zowel binnen de persoonlijke sfeer als ten dienste van een organisatie). Dat veronderstelt naast spreek-, luister-, lees- en schrijfvaardigheid ook vaardigheden in functie van politieke onderhandeling, plaatselijk zeggenschap, leiderschap, supervisie en observatie alsook een voldoende kennis van Engels en informatica

De arts die in het ISP gevormd werd, kan :

bestuursfuncties uitoefenen op elk niveau van een gezondheidssysteem alsook bijdragen tot de ontwikkeling en formulering van een gezondheidspolitiek binnen de sociale context (van gemeentelijk niveau tot het niveau van internationale samenwerking);

onderzoek uitvoeren dat bijdraagt tot een efficiëntere organisatie van gezondheidsdiensten en tot betere zorgverstrekking aan de patiënten (in instituten, stichtingen, universiteiten, enz.);

de studie van de volksgezondheid vereenvoudigen, zowel ten dienste van de veldwerkers als van diegenen die opleidingen volgen (bijscholingsprogramma's, scholen, universiteiten, enz.);

programma's en projecten volgen en evalueren alsook de invoering en ontwikkeling van deze programma's en projecten ondersteunen (in adviesbureaus, wetenschappelijke diensten, samenwerkingsdiensten, niet-gouvernementele organisaties (NGO's), enz.).

De verantwoordings voor het volgen van die studies formuleert Inge in haar algemene en haar concrete doestellingen:

ALGEMEEN

HULPVERLENING : Het kunnen uitwerken, uitvoeren en opvolgen van lange-

termijnprogramma's en projecten binnen de gezondheidszorg in Ecuador, met als vertrekpunt de ontwikkeling van de eerstelijnsgezondheidszorg.

Tapori-Pomasqui: een pilootproject ?

POLITIEK: Het kunnen deelnemen aan het uitwerken en formuleren van de te volgen politieke lijn op de verschillende niveaus van de gezondheidszorg, steeds binnen het kader van de sociale ontwikkeling.

ONDERWIJS : Het kunnen meewerken aan de opleiding van studenten geneeskunde in materies zoals sociale geneeskunde en volksgezondheidszorg en het meehelpen aan de introductie van echte "huisartsgeneeskunde"

WETENSCHAPPELIJK ONDERZOEK : Onderzoek en studies kunnen uitvoeren die toelaten de organisatie en kwaliteit van bestaande gezondheidsdiensten te verbeteren.

CONCREET

De organisatie van het Centro de Salud

Integral Tapori met de opgedane kennis versterken en dat centrum als uitgangspunt en pilootproject voorstellen en eventueel gebruiken in het daadwerkelijk reëel maken van de decentralisatie van de gezondheidszorg die heden ten dage een hoeksteen is in de politieke ontwikkeling van het land.

Het op een technisch vakkundige en wetenschappelijk ondersteunde manier kunnen bijdragen tot de kwalitatieve verbetering van de gezondheidszorg voor heel specifieke en vergeten bevolkingsgroepen namelijk *mindervaliden* en *families in extreme armoede* waarbij het denken en handelen van de Vierdewereldbeweging een fundamenteel ondersteunende rol speelt.

Planning maart 2003 – februari 2005 en verdere perspectieven

Een programma met drie luiken:

Het Tapori-project in Pomasqui moet blijven functioneren: het is voor de plaatselijke bevolking vaak het enig ankerpunt waar zij op sociaal vlak terecht kan en waar de mensen in hun eigenheid als mens gewaardeerd worden. Iedere buitenstaander die Pomasqui bezocht heeft kan dit vol waardering getuigen.

Inge zal daar in die periode als arts zeker halftijds aanwezig blijven.

De rest van de verantwoordelijkheden wordt zoals geschreven overgedragen aan het plaatselijke team.

Daarnaast wil Inge inschrijven voor **het volgen van die Maestria**. Het gaat over een lessenspakket, gespreid over twee jaar, dat 2252 uren bedraagt.

"De twee studie jaren worden onderverdeeld in zes modules.

In module 1 zal een gemeenschappelijk conceptueel kader worden geschetst.

De overige modules gaan dieper in op de structuur van een gezondheidssysteem.

Module 2 analyseert de eerstelijnsdiensten

en in module 3 (op het werkterrein) worden de cursisten geconfronteerd met een concrete situatie die ze moeten ontleden.

In module 4 worden de overige diensten (ziekenhuizen) geanalyseerd en wordt het beleid van bovenvermelde diensten besproken.

In module 5 zal op het werkterrein proefondervindelijk een hypothese uitgewerkt en aangepast worden.

Tijdens de laatste fase van de opleiding, module 6, zullen de gezondheidsvoorzieningen van het land en de gevolgde gezondheidspolitiek bestudeerd worden.

In die periode kunnen de cursisten ook gedurende drie maanden uitsluitend aan hun scriptie werken. Bovendien wordt elke module georganiseerd in thematische blokken, die qua duur verschillen."

Uiteraard is er dan nog **de dagelijkse zorg voor haar gezin:** een kort zinnetje dat evenwel een stevig programma dekt!

Vragen of opmerkingen bij

De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

Telefoon&fax: (056) 41 43 68

NIEUW EMAIL ADRES

E-mail: edebrall@skynet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

BRIEVEN/ZENDINGEN onder gesloten omslag mogen nog altijd met de frankering van Belgisch posttarief verstuurd worden **via de ambassade**. Pakjes worden **niet** meer aanvaard.

Inge Debrouwere- Saulo Diaz
Ambabel Quito Ecuador
c/o Minbuza A.43
Karmelietenstraat 19
1000 Brussel

Telefoon/Fax/Email

Tel en Fax 00 59 32 288 62 29

Email: debringe@ecnet.ec

Websites:

<http://www.ecuador.org/news.htm>

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest

(vanaf 30€, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

– Via Kontinenten:

000-0718676-03

Doorniksesteenweg 149

8500 Kortrijk

Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador

(Kontinenten stort het volledige bedrag door)

Zonder fiscaal attest :

083-2520839-06

Inge Debrouwere

Moorsele

Vermelding: Project Tapori

BRIEVEN/ZENDINGEN onder gesloten omslag mogen nog altijd met de frankering van Belgisch posttarief verstuurd worden via de ambassade.

